

**Ještě tam budem !
2000**

Že by letošní sezona opravdu začala?

Březen, za kamna vlezem. Duben, ještě tam budem.
Březen, někam zalezem, duben,

Ještě Tam Budem

Tolik téměř lidové rčení. My jsme si jej dovolili použít pro název výpravy na přelomu měsíce března a dubna. Jak je mnohým jistě známo, výprava Otevírání cest se nekonala. Dig jí zrušil v den odjezdu pro neúčast většiny členů z důvodu nepřízně počasí a jiných. Vše bylo tedy od minula připraveno k výjezdu, dokonce jsme měli i sbaleno. Problém nebyl ani sehnat noclehy někde v teple, takže stačilo akorát naplánovat trasu a mohlo se vyjet. Nesmím samozřejmě opominout zmínit se o tom, že s námi pojede nová dušička, Martinova kamarádka Tereza.

V hodině srazu se na Pražáčce scházíme všichni čtyři. Probíhá dobalování, poslední úprava kol, bágľů a utěšňování všech

věcí v igelitových pytlích. Nebe je totiž dost škaredě zatažené a déšť se tudíž nedá vyloučit.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	424	0	0	9

Vyjíždíme na minutu přesně, v 16.00 hod. letního času. Ovšem nedojeli jsme daleko. Sjeli jsme první kopec do půlky parku Na Krejčárku. A v tom Terka volá: „mám prázdnou přední duši.“ S Martinem odstrojila kolo a vrací se na stadión. Trvá jim to nějakou dobu, protože sotva Dig opustil bránu Pražáčky, všichni z obsluhy odešli na bar, pročež se nedalo dostat do strojovny. Když dorazili, opět jedeme. Po 100 metrech Martin, který jede poslední, volá, že píchnul. Dig s Terkou jsou už dole na silnici. Martin mění duši a já jedu dolů, abych to těm dvěma oznámila. Pak nějakou chvíli čekáme a debatujeme o tom, jak lze s výhodou použít v této situaci vysílačku. Jenže Martin jí na novém kole nemá ještě instalovanou.

Konečně se objevil. Duši má dokonce už nafouklou. Chlubí se, že jí nafoukl pusou. Terka je sice s náma poprvé, takže nezná většinu našich vychytávek ale tohle mu nevěří ani ona. Vyrážíme, je 17 hodin. Kdo je další na řadě? Co dalšího nás čeká?

Přijíždíme k Vltavě. Vody je tu o dost víc, než když jsme tudy s Digem jeli minulý týden. Kousek za Trojským kanálem, nebo spíš tím, co je z něj ještě vidět, se dokonce místy přelévá přes silnici. Dig zastavuje a fotí. Já, frajerka, jedu s klidem dál. Po pár metrech je silnice čím dál víc pod vodou. Jedu první a za mnou jede Martin. Jsem odhodlaná pokračovat a projet to. Snažím se držet pravého kraje silnice.

Březen, za kamna vlezem. Duben, ještě tam budem.

Pak mi najednou zmizela půlka kola pod vodou. Sakra. Jsem mimo silnici. Začíná to být drsné. „Drž se uprostřed“, volám dozadu na Martina. Za ním vidím Terku, jak se chystá jet.

I na této 3. stránce tam pořád ještě budem.

Příkop, do kterého jsem úspěšně vjela se mi podařilo opustit. Mám pod sebou rovný asfalt. I když trochu pod vodou. Skoro třetina kola je pod hladinou (samozřejmě na výšku). Taky spodní část bágů už vláčím vodou. Najednou se kolo zastavilo. Musím vystoupit. Bohužel do vody. Mám pocit, že mi trošku teče do bot. Už je mi jasné, že to neprojedem. Mířím ke kraji, ovšem pěšky. Vleču kolo vodou, kterou mám do půl lýtek. Martin zvládl dojet ke kraji na kole, Dig to objel rovnou, ale Terka je na tom stejně jako já. Konečně jsme na břehu, kde je jakž takž sucho. Kluci jdou na průzkum a my s Terkou se převlékáme a přezouváme. Terka si obouvá Martinovy náhradní boty, třiačtyřicítka na svojí sedmatřicítku. Já jiné boty nemám, tak si беру suchý ponožky, na ně igelitový pytlíky a nazouvám si rybníky.

Kluci objevili cestu. Vyvlekli kola na druhou hráz

a odtamtud jsme se už hravě dostali na silnici. Jedeme dál přes Trojskou lávku, kde jsme zastavili a sledovali celé dílo.

Cestou na Roztoky jsme ocenili kus nově vybudované cyklistické stezky vpravo od silnice. Jedeme po ní a vede nás Dig. Jenže nejede do Roztok, ale na křižovatce zatáčí doleva nahoru. Tam je strašnej dokopec. Kolem nás jezdí auta, takže není moc co dýchat. Navíc je docela znát, že je to první letošní výprava s naloženými koly. Jde to, ale dře to. Konečně jsme nahoře. Chvilku pauzujeme a jedeme zase dál. Opouštíme Prahu a přes Únětice a Velké Přílepy se přibližujeme k Okoři. V Noutonicích jsme zastavili za účelem občerstvení. Je tu totiž v okolí jediná hospoda, kde bychom mohli obdržet něco k jídlu. Nasoukali jsme do sebe párky a sekanou a vydali se vstříc místu našeho dnešního noclehu. Už se totiž začíná stmívat.

Tam, kam jedeme, ještě nikdo z nás nebyl. Mám sice podrobný popis cesty, ale i tak to bude asi docela dobrodružný. Projíždíme kolem Okoře. Hrad je krásně osvětlen a působí docela monstrózním dojmem. Ještě chybí ta bílá paní. No jo, ale to bychom si museli počkat ještě pár hodin na půlnoc. Kousek za Okoří je vesnice Libochovičky a odtud už jedeme podle popisu na Zákolany. Projíždíme trať u zastávky Kováry a za potokem uhýbáme doprava. Po pár stech metrech odbočujeme na polní cestu, která nás snad dovede až do Podholí. Jde o červenou turistickou, což nás ujistilo o tom, že jedeme správně. Na cestě je ovšem, díky lijákům z předešlých dní, spousta louží a bahno. Doufám, že v noci nebude pršet, jinak se odsud ráno nedostaneme jinak, než parníkem. Konečně jsme dojeli ke kolejím. Teď by tu podle přesného popisu někde měla být pěšinka přes koleje a za nimi už to prý je. Cesta vede podél kolejí, trochu se od nich vzdaluje a pěšinka nikde. Bahna a louží je tu pořád víc. Zdá se mi to podezřelé. Zastavujeme a s Terkou se vracíme zpátky na průzkum. Je dost pravděpodobné, že už jsme to minuli. Ta pěšinka totiž musí být hned, jak se cesta přiblížila ke kolejím. Něco tu je. To bude ona. Není divu, že jsme ji minuli. On se totiž ten velepřesný rozpis nezmiňuje o tom, že koleje vedou na vysokém, strmém náspu, který teď v noci není moc vidět. Lépe řečeno rozeznat. Protože to vypadá, jako kdybychom jeli pouhým úvozem. Přelezly jsme koleje a uviděly louku a světýlka. To bude ono: turistická základna Podholí. Jdeme blíž, dle instrukcí,

ke světýlku nejvíc napravo. Jsou tam schody, koupaliště a lávka přes potok. No to si ještě dáme, až tudy povlečeme kola. Z chatičky vyšel člověk. Asi jsme byly pěkně slyšet. Zavolala jsem na něj a ujistila jsem se, že je to opravdu ten, kterého hledáme. Vysvětlujeme, že jsme tu jenom na průzkumu a že máme kola a ostatní kamarády asi 300 metrů zpátky. Objednáváme si čaj a vracíme se ke klukům. Našly jsme tam však jenom kola. Řekla jsem Terce: „vsad’ se, že na nás někde číhají v křoví a chystají se nás vystrašit.“ Tak jsme začaly volat do lesa, jako že se jich nebojíme, že o nich víme atd. Jenže pořád nic. Použila jsem palubní sirénu a za chvíli jsme uslyšely jejich hlasy. Byli také na průzkumu a objevili další možnou cestu. Jenže ráno se ukázala být nepoužitelná díky absolutnímu roztápnutí od koní.

Vrátili jsme se tedy kus zpátky. Úspěšně jsme překonali koleje, schody i tu lávku. Kola jsme zaparkovali na verandě jedné z chat a vydali se za naším hostitelem. Překvapilo nás příjemné teplo a útulné prostředí uvnitř boudy. Celé to osvětlovaly svíčky a na stole stály připravené hrnky s čajem. Seznámila jsem ostatní s Montym, zdejším správcem, a pak jsme po zbytek večera seděli u stolu, popíjeli čaj, slazenou minerálku a povídali si o všem možném nebo zpívali za zvuků kytary, kterou rozezněl Monty. Když se nám začaly únavou zavírat oči, byli jsme uloženi na vojenských palandách ve vedlejší místnosti. Dobrou noc! Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podholí	51.5	455	31.5	14.2	1 - 8

Ráno 1.4. sobota

Vstávání je strašné. Venku někdo štípe dříví, někde uvnitř hraje rádio!!! Nesnáším buzení rámcem. Kromě toho je čtvrt na devět!! A co je nejhorší, houká tu vlak!!! Dig.

Ono se totiž stalo to, že Monty si večer k usínání pustil rádio. Jenže ho zapomněl vypnout. To by asi ani tolik nevadilo, kdyby tam najednou nezačali žvanit, což nás s Digem probudilo. Poté, co bylo rádio umlčeno vypínacím tlačítkem, mohli jsme nerušeně pokračovat ve spánku. Ovšem až do chvíle, kdy ráno začali obyvatelé sousední chatky štípat dřevo. To by taky tolik nevadilo, protože zvuky sekery dopadající na špalky byly pravidelné a nepříliš hlasité. Ovšem korunu tomu nasadil projíždějící vlak, který mocně zahoukal. Tak to byla definitivní tečka za spaním. Dobré ráno, je čtvrt na devět.

Vstáváme, balíme, snídáme a domlouváme se s Montim na předání klíčů od chaty.

On totiž musí vlakem v 9.52 odjet, takže zamykání bude na nás. Ještě jsme také museli namalovat něco na místní „zed' jásotu“, na kterou se nějak zvěčnil každý zdejší návštěvník. Dig potom udělal ještě dvě čárky nad dveře do ložnice do prostoru nazvaném „jsem blb a neumím sklonit hlavu, když procházím nízkými dveřmi“. Byl tam totiž snížený vchod a Dig se tam, chudák, dvakrát uhořel do hlavy. Nad vchodem už byl slušný seznam jmen a les čárek, kdo všechno a kolikrát se tam už o to futro praštil.

Kluci zavřeli okenice a zanedlouho po odchodu Montiho jsme se vydali na cestu i my. Odvezli jsme mu klíče do Zákolan, přes které jsme stejně měli v plánu jet. Ještě jednou jsme se rozloučili a poděkovali za nocleh. Pak jsme se vydali na další cestu, vstříc dalšímu dobrodružství.

Cesta vede přes Koleč a Blevice a odtud do Olovnice a Neuměřic. Jede se moc hezky. Za chvíli jsme ve Velvarech, projíždíme náměstí a jedeme dál. Je fajn, krajina je plackovitá a svítí sluníčko.

V Kmetiněvsi jsme zapomněli odbočit doprava, takže jsme se ocitli ve Šlapanicích. Odtud musíme po hlavní silnici na Mšené-lázně.

Jedeme o silnici vedle, než jsme původně chtěli, což nevadí. Vyjeli jsme menší kopeček. Při čekání na Martina s Terkou se snažíme prokoukat skrz opar. Napravo od nás je hora Říp a před námi lze tušit kopec se zříceninou hradu Hazmburk, kam jedeme. Ve městě Mšené-lázně mají funkční obecní váhu.

Zvážili jsme se a zde jsou výsledky:

váha samotných kol : 106 kg

váha kol s námi: 390 kg.

Absolvovali jsme super sjezd do vesnice Roudníček, čímž jsme se dostali k řece Ohři. Pak jedem dál přes Kostelec nad Ohří k Libochovicím. Hrad Hazmburk je již pěkně vidět.

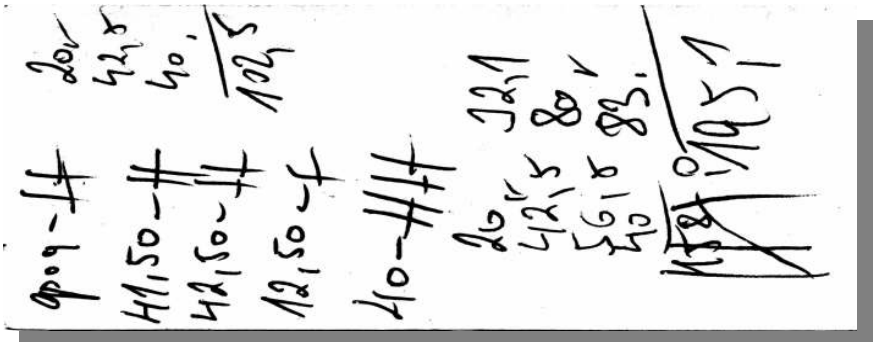

Chtělo by to nějaký oběd, než se jej vydáme dobýt. A kromě toho se Terka opět pokouší volat domů.

Je sice pěkné, že o ni mají doma starost a že se má hlásit, ale dost to zdržuje a otravuje. Martin už naučil svoje rodiče, že se bude hlásit v době, kdy se to hodí nám, nebo v případě nouze. Často se stává, že mu připomínáme, že se má ozvat a on už to někde nepozorován udělal.

Na hospodu jsme narazili až v Libochovicích na náměstí. Objednali jsme si každý několik chodů a vše jsme završili zmrzlinovým pohárem s ovocem a se šlehačkou. Myslím, že takto získanou energii ještě budeme potřebovat při výstupu na Hazmburk.

Před další jízdou odkládáme některé svršky a konzultujeme s mapou plán dobytí hradu. Z města vede červená turistická a ta by nás měla dovést až na vrchol. Vyjíždíme z Libochovic a silnice pořád kopíruje značku. Pak najednou zmizela. Ta značka. Pravděpodobně někde bez upozornění odbočila do pole. Jedeme ještě kousek dál. Tam vede polní cesta a dle Diga by se po nějakých 300 metrech měla potkat s naší značkou. Polní cesta je strašně bahnitá. Sotva jsme na ní vjeli, kola se obalila bahnem a přestala se točit. Pro další jízdu je potřeba bahno z kol, brzd, blatníků a jiných částí odstranit.

Nejhůř je na tom Martin s novým kolem. Mezi blatníkem a pláštěm má totiž tak málo místa, že stačí sebemenší bordel a už to drhne. Jediné řešení je kolo odstrojit a vykoupat v potoce, který teče opodál.

Pak cesta pokračuje mírně vzhůru, takže už na ní nejsou louže a tolik bahna. Postup se zrychlil, nicméně i tak musíme občas zastavit a vyšťourat nahromaděné bahno z kol. Po chvíli jsme opravdu narazili na cestu s červenou značkou přicházející zprava. Pokračujeme dál po ní. Tlačíme kola do kopce a je to docela namáhavý. Nad námi se tyčí hrad Hazmburk a dost nevybíravě naznačuje, že dobýt ho nebude jen tak.

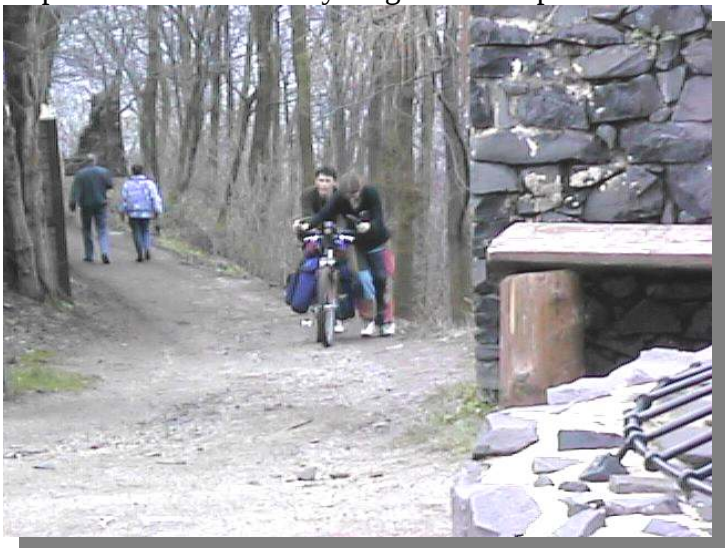

Čekám, že Dig každou chvíli zavelí k ústupu: „Apríl, vracíme se.“ Ale s přibývajícím nadmořskou výškou o tom začínám pochybovat a tuším, že budu muset kolo vytlačit až nahoru k hradu.

Jediný, co mě trochu začíná znepokojovat, je moje levé koleno. Při návratu z posledních pár vyjížděk mě dost nepříjemně bolelo a podobná bolest se začíná objevovat i teď. Na odbočce k hradu zvažuju, jestli tam vůbec půjdu. Jsme už ale tak blízko, že by to byla škoda zůstat tady dole a nejít s ostatními. Navíc to vypadá, že cesta nebude tak náročná, místama snad půjde i jet. Takže vzhůru na další stoupání. Statečně tlačíme kola, kluci dokonce chvílema nasedají a jedou. My s Terkou soudíme, že na to nemáme a dál tlačíme.

Dolů jedou nějací kluci na kolech. Taky blázni. Těsně pod hradem je bolest v koleni už skoro nesnesitelná. Navrhují, aby ostatní šli, že tu na ně počkám. Je mi to sice líto, ale co se dá dělat. Z hradu po cestě dolů jdou dva lidé a tlačí kočárek. Dig s Martinem na to reagují: „když tam vyjede kočárek, tak my taky“, popadají kola a mizí kdesi za zatáčkou. Po chvilce jde i Terka. Nakonec se zvednu a pomalu se šourám taky. Dig se vrací a pomáhá mi s kolem.

Konečně jsme tady. Od té poslední zastávky to byl fakt jenom kousek.

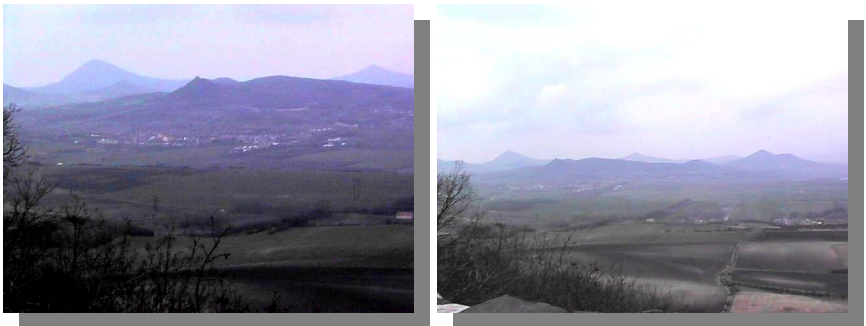
Hrad Hazmburk je dobyt!

Konečně. Prolezáme zříceninu nikdy nedobytného hradu.

Tento král Českého Středohoří se totiž tyčí na 418 m vysokém strmém čedičovém útesu. Založen byl někdy ve třináctém století a až do století šestnáctého, kdy jej opustili poslední majitelé, se ho nepodařilo nikomu dobýt.

Je odtud také moc pěkný výhled na okolní kopečky Českého Středohoří.

Když jsme viděli vše, co se vidět dalo, nastal čas sjezdu dolů. Jede se dobře. Dole, u odbočky na hrad, jsme za chvíli. Odtud jsme se vydali po cestě na druhou stranu. Její povrch však převážně tvoří hnusný bláto a vypadá to nesjízdně. Dig jde na

průzkum jedné z mnoha odboček. Objevil vyšlapanou pěšinku loukou kolmo dolů. Zbývá už jenom pár desítek metrů a jsme konečně na cestě u rozpadlého stavení, které jsme viděli z hradu. Odtud je to už asi jen kilák na silnici. Hurá.

Můžeme se odsud vydat přímo do místa noclehu, kde bychom byli asi za třičtvrtě hodiny. Teď je pět... To je brzo. Ještě je tedy čas, takže si můžeme cestu maličko prodloužit přes Třebenice na sever a pak obloukem jihozápadně do místa noclehu v Třebívlicích. Variantu, kterou jsme měli připravenou pro případ přebytku času, a to výpad na zajímavou horu Boreč, už bohužel nestihneme. Tak někdy příště.

Jede se hezky. Kolem nás vyčuhujou kopečky Českého Středohoří, na některých z nich jsou také pozůstatky hradů, jako například Košťálov. Před Třebenicema se zase ozvalo koleno. A je to tak hnusný, že musím na chvíli slézt a kolo tlačit. Nedá se nic dělat, budeme to muset zkrátit. Vzala jsem si nějakou chemii proti bolesti a prostudovala s Digem mapu. Pak jsme se vydali nejprímější cestou do Třebívlic. Je to sice kousek po hlavní silnici, ale nakonec není tak moc frekventovaná. Koleno se uklidnilo, takže se mi jede mnohem líp. Sjeli jsme kopec a ocitli se na „Granátce“. Jde o bývalý zájezdní hostinec patřící rodičům Věry, její spolužačky ze střední školy. Jméno dostal podle toho, že v tomto kraji bývalo naleziště granátů. Nikoliv munice, ale drahokamů. Dokonce i dneska tu lze v hlíně najít drobnou červené kamínky.

Zaparkovali jsme kola ve stodole a šli se zabydlet do přiděleného pokoje. Dig zatopil a my jsme seděli kolem a fandili mu. Poté, co se mu podařilo rozdělat oheň bez třísek, jen s velkými kusy dřeva, naložil do kamen uhlí a vydali jsme se dolů do kuchyně. Zde jsme obdrželi výborné, čerstvě vyuzené kuře. Po večeři jsme se vydali s místními (Věra, její tatínek a Líba, Věry přítel) pěšky do hospody v Dřemčicích. Cesta vedla asi 2 km po bahnitě cestě mezi poli. Hospoda v Dřemčicích však byla zavřená, a nebyl to aprílový žertík, tak jsme se vydali zpátky do Třebívlic. V pokoji už bylo nádherně teplo. Usnula jsem, jen co jsem se svalila do postele. Jak ostatní, nevím.

Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Třebívlice	52.0	525	69.5	14.8	3 - 17

Ráno 2.4. neděle

Vzbudili jsme se ve třičtvrtě na deset... Krásně jsme se vyspali. Venku svítí sluníčko. Sbalili jsme si noční věci a sešli dolů. Kola jsme vyvlekli ze stodoly ven a začali na ně navěšovat vše, co jsme sem dovnitř. Je opravdu krásně. Rozhodli jsme se posnídat venku pod ořechem.

Po snídani jsme uklidili pokoj a prokonzultovali cestu s tatínkem Věry, znalcem okolí. Ten nám doporučil zajet se podívat na místní zajímavost „Kamenná slunce“ a vzdálenější zajímavost „kamenného muže“. Pak jsme se rozloučili a odjeli. Do Prahy to není daleko, ale přesto raději ihned od výjezdu nasazujeme tempo a přes Želkovice a Židovice jedeme do Hnojnic. Za nimi jsme nalevo od silnice uviděli lom. To bude ono. Tzv. „Kamenná slunce“ jsou zbytky po sopečné plynné činnosti, která zde prý probíhala před

více než 20 milióny lety. Nerovnoměrným chladnutím vyvrženin při plynné erupci bez výlevu lávy se vytvořily kruhovitě obrazce. Praskliny v hornině potom připomínají sluneční paprsky. Takových to sluncí tady bylo na kusu odkrytého kopce vidět několik.

Ještě jsme si prohlédli cihelnu ve tvaru pyramidy, která se nacházela opodál v křoví a kde se dříve pálily cihly z materiálu zde nalezeného.

Pak jsme museli jet dál. Je tak krásně, že by stálo za to se někde rozvalit na sluníčku na louce, ale pospícháme do Prahy. Přesto jsme si neodpustili malou zastávečku po výjezdu nepěkného kopce. Když jsme ho vyfuněli nahoru, bylo tam malé odpočívadlo,

stůl a lavičky. Sedli jsme si tam a pozorovali okolí. Těžká pohoda. Nikomu se nechce do Prahy.

Další cesta je příjemná, až na to, že jedeme přes několik údolí, pořád nahoru dolů. Před Perucí jsme zastavili v restauraci na oběd. Z Peruce jedeme na Telce a Klobuky. Před Klobukama stojí v poli Kamenný muž. Je to menhir, kultovní předmět z doby keltské. Pověst o něm praví, že se každý rok přibližuje o zrníčko písku ke Klobukům a až dorazí ke kostelu, nastane konec světa. Vzhledem k tomu, že je to nějakých pár set metrů, myslím, že se zatím nemusíme obávat.

Před Klobukama spadl Terce řetěz tak škaredě, že trvalo chvíli, než jí ho Dig nasadil zpět. V Klobukách jsme se maličko odchýlili z trasy. Bylo to tam totiž dost zmatené, takže jsme nakonec jeli po úplně jiné silnici, ale aspoň správným směrem. Dig pak objevil polní cestu, která nás zavedla do Zlonic, zpět na trasu. Takže jsme si vlastně vůbec nezajeli. Ba co víc, ušetřili jsme dva kilometry. Ve Zlonicích jsme se zase napojili na naši trasu. Poznalo se to mimo jiné i podle toho, že to bylo zase pořád nahoru a dolů.

V Třebusicích jsme provedli menší změnu trasy, abychom stihli dojet domů včas. Terka má totiž návratovou v 18.00. Takže jsme uhnuli na Koleč a Zákolany. Sice jsme se vraceli stejnou cestou, kterou jsme v pátek odjížděli, ale kilometráž jsme tím maličko zkrátali.

Jedeme přes Okoř. Tam málem došlo k nehodě. Jedu za Martinem, když tu vidím, jak si uprostřed silnice na mostě přes potok hrajou děti. Jedna malá holčička na kole najela z boku do Martina. Jen tak tak to stačil ubrzdit. Uklidnilo mě, že byli oba dva živí a zdraví a že se při našem odjezdu z místa srážky ozval ženský hlas: „Co to bylo?! Kolikrát jsem ti říkala, že máš dávat pozor!“ Martin se pak přiznal, že nemít ty nové brzdy, neví, jak by to dopadlo.

Blížíme se ku Praze. Je dobře, že jsme zvolili kratší cestu. Ve Velkých Přílepech ještě zastavujeme za účelem doplnění energie.

Teď už nás čeká jenom sjezd do Roztok a pak podél Vltavy až do Prahy. Zkrátka pohoda.

Za zatáčkou v Roztokách se mi však něco přihodilo na zadním kole. Zastavili jsme a Martin s Digem začali zkoumat, co se

stalo a proč to nejede. Šla jsem si mezitím „odskočit za roh“ a proto nechám vysvětlení potíží na odborníkovi. Mrk.

No já bych to moc nepitval. Ono by totiž mohlo vyjít najevo, že jsem nepřiliš chytrý a díky tomu jsem zapomněl dotáhnout kryt přehazovačky, který se úplně vytrásl a spadnul do převodů. Časová ztráta – 100 minut. Tak tolik na okraj. Dig.

Martin zavola domů, že se bohužel opozdí. Terka se pokoušela o to samé, nicméně marně. Nikdo u nich nebyl doma. Takže poté, co jsme schopni jet, nasazujeme ukrutné tempo a uháníme co nejrychleji do Prahy. Z Roztok je to do Prahy už jenom kousek, a pak přes Stromovku, známou cestou na Žižkov. Ani se nejedeme podívat na Trojskou lávku, kolik je na té silnici ještě vody. Terka se snaží každou chvíli volat domů, dokonce už to zvládá i za jízdy. Inu, výhoda mobilního telefonu. V 19.40 jsme na Pražáčce. Martin naložil Terčiny bágly na svoje kolo a odvezl jí je domů. Málem jsme se ani nestačili rozloučit, jak rychle mazala domů. A to byl už úplný konec první skutečněné výpravy **v roce 2000.** Mrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	45.5	612	86.6	16.5	4 - 17

Celková technická data:

Účast : 4 dobrodruzi: **Já** (Markéta), **My** (Martin a Dig) a **Ona** (Tereza)

Celková oficiálně přiznaná kilometráž : **188 km.**

Příští výprava: **Velikonoce**

Březen, za kamna vlezem. Duben, ještě tam budem.

© Hell's Tour+ 2000
„D“ & „Ma“
Neprodejné

I na této 21. stránce tam pořád ještě budem.